

Kulcstelepi Odysseus.

/Írta: Kardos Tibor/

Félre ti csacska beszédek, félre ti úti kalandok.
Félre eredjetek innen mind ti ásó, kapa, pemzli,
Mind bogarak, más szebb nemesebb cél úzi a lelkem.
Egyre izzadjak evezve és süljek pecsenyésre?
Vagy kurizáljak? Pusztafövenyre, homokra leszórjam
Gyöngyeimet? És vajjon előttük érdemes ánglus
Módira járni, beszélni? – ej – hát értékelik ők azt?
Pisla ravaszság, sanda irigység nyújtja kezét rám.
Fájón így szólt ő a habokhoz és íme tüstént
Szürke bánati felleg szállt le orra hegyére.
Haj, de megszánta őt a Neptun, a kulcsi vízisten
És ihletet önte le rája csöbörrel, s lám haja szála
Égre felállta s rejtelmes szuszogás szava zendül
S mint bősz vízi-oroszlán zsupsz, beleugrik a vízbe.
És prűszkölvén szól a merész: „jőjj, jőjj ide Csancsi
Dee a batárral, légy a tanúm a Dunát úszom át most
És neki vágva dühösen úszik a doktor Kotlán,
Gyors delphinként siklik, hörpintgetve literszám.

Nénók, háromakós derekúak, makádiak ottan,
Hol bojtári imádság hangzik szerte a légben
Az itatóba szapulva ruhát meg mind a komákat,
Észreveszik – nézik – mi az ördög csörtet a vízben?
Mint az északi tengeri bálna messzire spriccel,
S küzdve közelg, s krákogva sűrűn, haptic közepette.
Néz a sok asszony, s ím a titok lepedője lehull most,
Mert kiszökik a habokból ő a doktor Kotlán,
- Oh csoda! Hajzata lángol, termete s arca sugárzik
Halleluját zeng minden ajak – nos – éljen az ánglus!